

MÀRIUS CAROL

UN ESTIU A L'EMPORDÀ

MÀRIUS CAROL
UN ESTIU
A L'EMPORDÀ

PRIMERA EDICIÓ: JUNY DEL 2014

© MÀRIUS CAROL, 2014

AUTOREPRESENTAT PER SILVIA BASTOS, S.L., AGENCIA LITERARIA

© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

CARRER PEDRO I PONS, 9-11, 11A PLANTA - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-1874-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 10.356-2014

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIBERDÚPLEX

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Índex

1. Últimes cròniques des de Londres	9
2. Una estada a la nevera	18
3. Última nit amb Humphrey Bogart	26
4. Els primers combats de Big Ben Bolt.	34
5. Romy a la piscina.	43
6. Un passeig entre vinyes	51
7. El mas com a metàfora de la vida.	61
8. Un regal molt especial i un altre d'especialíssim	68
9. La banya de rinoceront de Dalí	76
10. Un article de portada d'un robatori de pega . . .	85
11. Una rebolcada entre les vinyes	91
12. Un castell que feia més per a Disney	97
13. La platja de Truman Capote	106
14. Michelle Pfeiffer a taula	115
15. El secret de l'antiquari	126
16. La carta que mai va arribar a destí	134
17. Cara a cara entre dos periodistes	140
18. Una fotografia en blanc i negre	151
19. Com el personatge de <i>Doctor Jivago</i>	161
20. Una experiència viscuda	172
21. Una excursió a la Provença.	181
22. Sopar sota les estrelles	190

23. El nu davant la llar de foc	200
24. Una cançó de setembre.	210
25. L'exclusiva de Jack Lemmon.	220
26. L'anunci de la tardor.	229

CAPÍTOL I

Últimes cròniques des de Londres

La primera cosa que em va sorprendre de Londres va ser que ningú era capaç de predir el temps que faria al cap d'una hora. El meu predecessor a la corresponsalia del diari s'havia acabat obsessionant amb les inclemències meteorològiques. Tant és així que no em va estranyar gens trobar-me al pis un calendari on hi havia apuntades les hores en què havia lluït el sol el seu darrer any a la capital britànica. Els dos dies que vam passar ple-gats per fer el relleu no em van servir de gran cosa, perquè no em va proporcionar cap contacte del Foreign Office, ni el nom de la seva gola profunda del Partit Conservador, ni tan sols el telèfon d'un periodista del *Times* que em pogués donar un cop de mà davant d'una notícia d'última hora. En realitat, es va passar la major part del temps renegant de l'hivern anglès, on a les dues ja era fosc, i de l'estiu britànic, on la pluja queia sovint cap al migdia. La informació més interessant que em va facilitar va ser una llista de restaurants del barri i un telèfon per aconseguir entrades per als partits de la Premier League.

Quan va arribar el meu substitut, un cadell que enca-

ra no havia fet els trenta anys a qui el diari enviava a Londres pagant-li menys de la meitat del que cobrava jo, li vaig dedicar tot un dia, malgrat que estava dolgut amb el director per no haver-me deixat més temps al capdavant de la corresponsalia. «Ets una víctima més de les retallades», em va dir el director en comunicar-me que havia de tornar a Barcelona quan encara no feia cinc anys de la meva arribada a Londres. Em vaig endur el meu relleu al refugi de Churchill durant la Segona Guerra Mundial, perquè veiés que es podia defensar la democràcia sense renunciar al xampany Pol Roger. Després el vaig portar a dinar al Langan's i li vaig presentar l'actor Michael Caine (que n'és un dels propietaris) perquè tingués clar que els millors espies anglesos han estat sempre els de ficció. A continuació vam anar a veure un Chelsea-Fulham a Stamford Bridge, perquè entengués que un partit de futbol al Regne Unit és el millor dels espectacles dels quals un pot fruit a la vida. A la tarda vam apropar-nos fins al barri de Wapping, on es fa el *Times* —el redactor en cap d'informació local, bon amic, ens va dedicar una estona—, perquè veiés el diari de referència del país, «que és tan potent que ni Rupert Murdoch ha aconseguit carregar-se'l». En acabar el dia, el vaig convidar a sopar el millor rosbif al restaurant Simpson's, a Strand, perquè s'adonés que fa molts anys que els britànics aporten receptes a la cuina internacional, contra el que alguns creuen. I, encara, mentre el *carver* anava tallant la carn amb precisió d'escultor, li vaig donar una última lliçó sobre el Regne Unit en explicar-li que, com que les millors carns havien estat reservades a les classes més riques, els anglesos distingien la vedella viva, *calf*, de la vedella comestible, *veal*, i el bou del camp, el *bullock*, del *beef* de la taula.

—I ja està? És tot el que m'havies d'ensenyar, Marc?
—em va preguntar el substitut, com si aquell esforç que havia fet per concentrar en dotze hores el curset accelerat per explicar-li el que representava la capital de l'imperi britànic hagués estat en va.

—És molt més del que em van ensenyar a mi —li vaig respondre.

—Però m'hi haig de posar d'aquí a una setmana i no sé per on començar. Pensava que em donaries el calendari d'activitats previstes, les properes cites polítiques, els teus contactes al Govern.

—Escolta, noi, què et penses? Que vénis a treballar a una ONG? Un arriba un dia a una ciutat que no és la seva, es compra un paraigua per si plou i després s'espavila.

El vaig veure tan esverat que em va fer una mica de pena. No era pas mala persona, i després de passar tot un dia amb ell em començava a caure bé, tot i que estava a punt de prendre'm la meva corresponsalia a Londres. Així que vaig decidir donar-li els telèfons d'un parell de persones a les quals podia recórrer quan volgués saber alguna cosa del Govern o de l'oposició («Els trucaré abans per dir-los que es poden refiar de tu») i els números d'un parell de periodistes que el podien ajudar en cas de destret.

—I a tu, que et podré trucar?

—Que no has vist *Ciudadà Kane*? Saps què diu, Orson Welles, a la pel·lícula on interpreta el magnat de la premsa Charles Foster Kane? No? Doncs proclama, mirant als ulls un pardal com tu: «Jo no sé fer diaris, jo faig el que se m'acut». Tu fes el mateix: encara que no sàpigues com se les apanya un corresponsal, fes el que et dicti el nas en cada moment. I d'aquesta manera no hauràs d'atabalar-me. No he tingut fills i no tinc previst adoptar-ne un, ara.

Aquells set dies d'agost del 2011, la meua darrera setmana a la ciutat, pensava que serien tranquils. Tenia intenció d'acabar la meua estada a la capital britànica amb un reportatge sobre Keith Cima, el governador de la Torre de Londres, que havia estat destituït i expulsat arran del descontrol descobert a la fortalesa situada a la riba del Tàmesi, que va ser construïda per Guillem el Conqueridor al segle XI, després de la conquesta normanda d'Anglaterra. El general Cima estava al capdavant d'un contingent de trenta-dos veterans de les forces armades reconvertits en guardians de la Torre, els *beefeaters*, que van vestits amb una llarga casaca vermella i un barret negre a l'estil dels Tudor. El militar assegurava que el seu acomiadament era resultat d'unes falses denúncies contra la seva persona, segons les quals al recinte es feien visites fora d'hores, era utilitzat per portar-hi jovenetes i fins i tot s'hi conreava marihuana. Aquells dies s'havia de celebrar el judici contra Cima, que alhora acusava dos guardians d'haver-lo difamat després que els denunciés per defensar la primera dona *beefeater* davant de la persecució a què la sotmetien. El cas tenia la seva conya, ja que es tractava d'un monument únic, on havia estat decapitada Anna Bolena, que havia servit de presó i on es guarden les joies de la Corona. Però és que, a més, el general havia declarat que no s'hi plantava cànem, sinó tomàquets, sense que se li escapés el riure.

Però no, aquells dies d'agost no van resultar fàcils. De fet, van ser els més intensos en els cinc anys que em va tocar viure a Londres. Casualment havia anat al nord de Londres el dia 6 a la tarda per veure un partit amistós de futbol entre el Tottenham i l'Athletic Club de Bilbao, a l'estadi de White Hart Lane, que els Spurs van guanyar per 2-1. En acabar, camí de l'estació de metro de Seven

Sisters, vaig passar per davant de la comissaria de High Road, on vaig adonar-me que un grup d'unes tres-centes persones cridaven contra la policia, a qui responsabilitzaven de la mort de Mark Duggan, un home de raça negra de vint-i-nou anys, pare de quatre fills, que havia estat abatut dos dies abans per un tret de la policia metropolitana durant una operació contra el tràfic d'armes i de drogues, segons havia llegit al diari. M'hi vaig quedar uns minuts. Els concentrats eren africans, caribenys, turcs, pakistanesos, però com que semblava que la protesta no progressava, vaig continuar la meua ruta en direcció al transport públic. Poc podia esperar-me que, al cap de mitja hora, una adolescent passada de voltes insultaria històricament els policies i fins i tot els llançaria una pedra, i aquest fet seria l'espoleta que faria esclatar una orgia de violència com no es recordava al país. Aquell vespre, el barri de Tottenham, un exponent del Londres més multicultural i a la vegada més pobre, amb més d'un vint per cent de la població aturada, va viure una brutal manifestació de violència. Mobiliari urbà, botigues, turismes, cotxes de policia, autobusos públics i edificis van ser cremats, i els establiments, saquejats, fossin de menjar, d'electrodomèstics o de telèfons mòbils. Desenes d'agents van resultar ferits i un grapat de vàndals foren detinguts per la policia. L'onada de brutalitat es va estendre els dies següents a altres barris de Londres i a altres ciutats com Birmingham, Manchester, Liverpool, Nottingham o Bristol. El primer ministre David Cameron es va adreçar al país dient que els autors dels fets havien malmès la imatge de Londres i del Regne Unit en general, que no pensava permetre atacs contra la propietat i que posava tots els elements per posar fi als saquejos.

El diumenge 7, quan els informatius de totes les cadenes reproduïen els efectes de la barbàrie desfermada a Londres, el director del diari em va trucar dient que ni se m'acudís marxar de la ciutat fins que la normalitat hagués tornat als carrers de la capital britànica.

—Però quin problema tens? Heu enviat un altre corresponsal: no cal haver estat als Balcans ni a l'Iraq com jo per cobrir els esdeveniments a Londres. N'hi ha prou d'haver fet informació de successos una temporada per començar a enviar cròniques.

—No em toquis els collons i queda't fins que s'hagi apagat la darrera foguera del darrer dia —em va respondre empenyat el director.

Mai em va passar pel cap no quedar-me els dies que fes falta per seguir aquella onada de violència, que coincidia amb el desprestigi de Scotland Yard després de la dimissió dels seus número 1 i número 2 a causa de l'escàndol de les escoltes telefòniques del *News of the World* i amb les retallades de les prestacions socials que depenien de l'Estat. La primera crònica que vaig enviar al diari feia així:

High Road és una successió d'esglésies de tota mena de cultes, de clubs nocturns atrotinats, de coloristes restaurants llatinoamericans, de billars saturats de fum, d'olioses pastisseries turques, de perruqueries afro amb la música molt alta, de centres de manicura exprés, d'esquifides botigues d'ultramarins de pakistanesos, de xiringuitos per enviar diners al Camerun o al Senegal i de locutoris telefònics il·luminats amb fluorescents de *morgue*. Però el dissabte al vespre, High Road va passar a ser la reguera de pólvora que va encendre la flama de la indignació dels seus veïns. Tottenham és una escudella barrejada de cultures, d'equilibri fràgil però sostingut. Feia més de vint-i-cinc

anys des de la darrera manifestació de violència que havia trasbalsat la vida del barri, arran de les lesions sofertes per Dorothy, una immigrant caribenya que la policia va deixar paralítica d'un tret quan van tirar a terra la porta de casa seva a la recerca del seu fill. Ara, la causa era la mort de Mark, pare de quatre fills abans d'haver complert els trenta anys, a qui els agents van fer baixar d'un taxi per detenir-lo sota l'acusació de traficar amb armes i estupefaents. El 1985, durant quaranta-vuit hores, les autoritats van perdre el control de la situació i un policia va ser assassinat a ganivetades; ara igualment les autoritats estan desbordades per aquest tsunami de violència que s'ha estès com una taca d'oli per la ciutat, però que amenaça d'escampar-se per tot el país.

El dilluns 8, després d'enviar l'article, me'n vaig a anar a sopar amb la Nancy. La Nancy és una bloguera de moda, de trenta-un anys que té una columna a l'edició anglesa del *Vogue* i a qui havia conegut un parell d'anys abans, arran d'una entrevista amb l'Alexander McQueen que em va encarregar el diari. El seu número de mòbil me'l va donar el meu amic del *Times*, que em va dir que ella era la persona que em podia facilitar l'accés a McQueen, cosa que seria poc menys que impossible si m'adreçava al seu departament de premsa, que m'aniria donant allargues amb diplomàtica educació. L'entrevista, finalment publicada poques setmanes abans que el dissenyador se suïcidés, va ser comprada per una pila de revistes, i em va donar molta popularitat a Londres, on em van entrevistar fins i tot a la BBC. La Nancy va veure'm per la televisió i em va trucar perquè li expliqués alguna curiositat de la trobada per al seu blog. Vam quedar per prendre una copa al Purple Bar de l'hotel Sanderson, que, encara que hi fan el Manhattan amb Four

Roses en lloc de fer-lo amb Canadien, és un espai folrat de vellut morat que convida a la confidència. Ens vam prendre un parell de Bellini i, encara que no era la meva intenció, li vaig dir si s'apuntava a menjar una safata de *fruits de mer* a l'Scott's. A mi m'encanta aquest restaurant de Mayfair que sembla un *bistrot* francès —ells s'estimen més qualificar-lo d'*oyster bar*—, amb una barra encantadora on vam acabar sopant perquè no havíem reservat una taula. Malgrat que era vint-i-cinc anys més gran que la Nancy, el fet que s'assemblés una mica a la Jane Birkin —de la qual havia estat enamorat en la meva adolescència—, el Pouilly-Fumé que vaig demanar i aquell somriure permanent amb què m'escoltava em van excitar. Sobretot quan em va col·locar, com qui no vol la cosa, una mà sobre la cuixa, com si tingués por de caure del tamboret de la barra. Quan vaig anar a pagar, se'm va acostar per fer-me un petó als llavis i dir-me «Gràcies» amb aquells ulls blaus que s'empetien quan reia.

—Vols anar a algun lloc? —li vaig dir amb una manifestació d'imperícia de la qual m'avergonyia.

Em va dir que sí amb el cap, i jo em vaig atabalar.

—El que més desitjo és que em portis a la suite d'un bon hotel i que ens rebolem fins que perdi la noció del temps i de l'espai, de qui sóc i de com em dic.

—No vols anar al meu apartament?

—No, perquè deu estar ple de records que poden interferir en aquest moment. Potser una fotografia de la teva dona i els teus fills. O potser...

—No m'he casat mai, ni el meu pis és un museu...

—Porta'm al Claridge's i fote'm mà quan pugem a l'ascensor.

—Res més fàcil —vaig respondre.

—Hauries de saber que el Claridge's encara té ascensoristes que t'acompanyen a la planta on vas —em va etzibar la Nancy, mentre delicadament s'apujava la mitja de la cama dreta amb les mans, la qual cosa em va posar com una moto.